

J **Vi snakkes**

God påske!

**Meget
beleilig
side 2**

**Påske
side 2 - 4**

**De usårlige
og de andre
side 5**

**Barndoms
påsketanker
side 6 - 7**

**Nytt fra
menighetene
side 8 -12, 14**

**Kristendom
og politikk
side 14 - 15**

**Om krigen
side 16 - 18**

**På reise i
Eritrea
side 18 - 20**

**På reise i
USA side 21**

«Meget beleilig»

• **Harald Monsen**

Påskan er her. Den kristne kirkens største og viktigste høytid. Et provoserende budskap... eller er det det?

En skulle vel tro at feiringen av Jesus oppstandelse fra de døde ville vekke engasjement den ene eller andre veien? Sinte leserinnlegg i avisene fra rasjonalister som mener oppstandelsen må være en bløff! Debattprogrammer i alle tv-kanaler der de lærde strides om realiteten i påskedramaet?

Isteden drar man på fjellet og slapper av. Påskan har da i hvert fall skaffet oss noen fridager.... Det er realiteten for mange nordmenn.

La gå at dette er gammelt nytt i 2003, la gå at argumentene for og imot er oppbrukt, og temaet er utdebattert. Det er godt at vi her til lands ser ut til å ha kommet forbi det

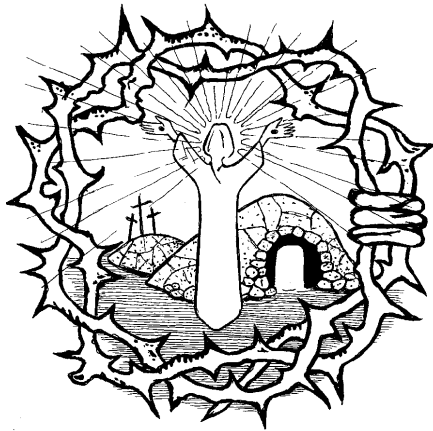
stadiet der man tror man kan bevise eller motbevise oppstandelsen. Men også i 2003 er påskebudskapet egnet

til å vekke undring og sterke følelser hos enkeltmennesker. Det har sprengkraft i seg til å skape nytt håp og stor glede hos noen, og til å provosere andre.

Det er mange paradokser i påskebudskapet, mange elementer som er egnet til å vekke skepsis hos

tenkende mennesker. Mange er det som har tenkt: *Er det ikke underlig at den mest betydningsfulle hendelsen i verdens historie, ikke har et eneste øyenvitne?*

Objektivt har vi jo ikke noe annet å støtte oss til enn noen gamle håndskrifter som påstår det umulige, nemlig at **døden** ble overvunnet ved et

gravsted utenfor Jerusalem, i år 33 e.Kr.

En verdenssensasjon, hvis det er sant, men altså uten ett eneste kritisk øyenvitne. Det er fristende å legge til: «Meget beleilig!»

Noen vil kanskje trekke linjen til Joseph Smith, grunnleggeren av «Mormonerkirken» (Jesu Kristi Kirke av De Siste Dagers Hellige). Han fikk ifølge eget utsagn Guds Ord direkte overlevert i form av noen skrifter og briller til å lese dem med. Han var alene ved anledningen, og hverken skriftene eller tolkningsbrillene har senere vært tilgjengelige. Det er fristende å legge til: «Meget beleilig!»

Det er en liten detalj som gjør de to historiene totalt forskjellige.

Mens Joseph Smith som mange andre gjør et stort nummer av at han alene har møtt Gud, setter de som har fortalt oss om Jesu oppstandelse alt inn på å slå fast at de **ikke** var der da det skjedde! Hva i all verden hadde de å vinne på det? De var i ferd med å fortelle verden noe som alle vet er **umulig**, nemlig at et menneske har stått opp fra de døde og lever evig! I tillegg sier de altså at de dessverre ikke var tilstede!

Det måtte da være bedre med en hvit løgn, slik en senere forfatter forsøkte i et skrift kalt «Peters apoka-

lypse». Der kan vi lese at Peter selv, den store apostel, var tilstede ved graven påskenenatt. Han hørte selv jordskjelvet og så vaktene falle til jorden da tre engler steg ned og hentet Jesus ut fra graven!

Slike fantastiske historier hører vi ikke fra de første kristne. De var *ikke* øyenvitner til Jesu oppstandelse, nettopp derfor var de selv kritiske! Over 30 dager måtte Jesus bruke på å overbevise dem om det utrolige. Men da de til slutt var overbevist, ble de vitner **om** Jesu oppstandelse, og ikke engang **døden** kunne stoppe dem!

For meg er det sterkeste vitnesbyrdet om oppstandelsen at den samme troen på det totalt utrolige har nådd meg gjennom 2000 år av menneskers liv uten å svekkes til en gammel myte, men mer enn noensinne oppleves som verdens eneste håp!

«**..Han lever, og jeg skal få leve!**», synger vi i kirken hver påske.

Kunne det likevel være sant? Finnes det håp for en verden på randen av enda en umenneskelig krig, og med så mye menneskelig nød i vente? Det ville i så fall vært meget beleilig!

God Påske!

Langfredag i Kragerø kirke

• **Anne
Marie
Sverdrup**

I en årrekke har Kragerø menighet hatt som tradisjon å vandre korsets vei Langfredag kveld, og mange finner dyp mening i å følge Jesu skritt mot Golgata på denne måten. Tradisjonen er god, og den kan gjerne føres videre, men dette året blir langfredagskvelden noe annerledes.

I stedet for å vandre, kan menigheten sitte i benkene i den mørklagte kirken og grunne over denne tunge dagens mysterium. En korgruppe synger bl.a. satser fra Pergolesis «Stabat Mater», – Marias sorg over sin døde sønn – , Robert Carding spiller, og to kirkespillere framfører en dialog – «Skygger» – etter manuskript av den danske presten Preben Thomsen.

Spillerne er ikke utkledd, de kommer i vanlige klær, en alminnelig mann og en

alminnelig kvinne, som hvem som helst av oss. De deler vanskelige tanker som hvem som helst av oss kan tenke, - men etter hvert viser det seg at disse to er personer fra bibelhistorien som har spesielle byrder å bære og et spesielt budskap å dele - på et spesielt tidspunkt.

Det er stille på jorden etter dagens rop, skrik og støy. Vaktene ved kors og grav har sovnet, og de som sørger, gråter i det skjulte. Vi er inne i det døgnet som trosbekjennelsen sier bare fire ord om: «Fór ned til dødsriket». Der har ingen av oss vært. Vi kan ikke vite noe om det. Men vi kan tro, og troen kan lage bilder og tanker knyttet til det som hender i dypet.

Den ortodokse kirkens bilder, ikonene, viser oss Jesus som stiger ned i dødsriket, sprenger dets låste porter og henter de første menneskene, Adam og Eva, opp derfra. Slik blir hans død livgivende.

Dette lille kirkespillet er også et bilde på det disse mørke timene rommer. Mannen og kvinnen møtes og stiller alvorlige, menneskelige spørsmål. Hvor mye går det an å bære – av sorg, av skyld, av svik? Hva går det an å tilgi? Hvor radikalt er budskapet om den enes død for alle? Hva er det mulig å tro?

Langfredag er en dag for stillhet og refleksjon og en dag for uro og kamp.

De usårlig og de andre

De som har rikelig med penger, uttaler ikke sjelden at penger ikke betyr noe. Når de så blir spurt hva det er som driver dem i jaget etter mer, blir svarene mindre ensartet. Spennet går fra dem som er lykkelig over å lykkes til dem som skjuler seg bak ønsket om å tjene andre eller samfunnet. Vi andre må få tro det vi vil om motivene. Men vi vet også at rikdom er en viktig sikkerhet i alle livets forhold, også om det dreier seg om sjukdom eller krig.

Når dette blir skrevet, har akkurat krigen startet i Irak. Vi ser i denne, som i alle andre kriger, hvordan rikdom beskytter. De rike i Kuwait har i god tid vært på tur til Jordan og andre naboland som ligger lenger borte fra krigssonen. En liknende rikfolkvandring har skjedd fra Irak. Og ser vi på de soldater fra USA som deltar i krigen, så er ikke akkurat den hvite overklassen rikt representert.

Vi har sett det samme før.

Under borgerkrigen i Libanon, reiste overklassen til Kypros. Derfra organiserte de sine egne, rivaliserende

hæravdelinger eller militser. I god avstand fra der det var farlig, kunne de leve sitt beskyttede liv og slapp å se den menneskelige lidelse de sjøl holdt ved like og forlenget.

Siste høsts bestseller «Bokhandleren i Kabul» forteller en liknende historie. Mens forholdene i Afghanistan var på det verste, flyttet de rike familiene til Pakistan. Her kunne de leve omtrent som før og vente på at situasjonen i heimlandet roet seg.

Røde kors, Kirkens nødhjelp og andre hjelpeorganisasjoner ser en annen flukt fra krigssonene. Det er de som i lange tog og utallige mengder flytter opp i fjellene eller til grenseområder i nabostater som har små muligheter til å gi dem mat og husly. Det er de som i beste fall får et telt der hjelpeorganisasjoner har slått leir. Likevel representerer dette en brøkdel av den menneskelige lidelse som følger en krig. De fleste blir igjen der bomber kan falle og raketter kan ramme når som helst.

I alt dette er det viktig å huske at i verdensmålestokk hører nordmenn til de rike, sjøl om et fåtall av oss kan måle oss med de usårlige. Men så har vi kanskje både krig og sosiale forskjeller så nær oss i historien at vi fortsatt makter å reagere på urettferdighet. De mange reaksjonene i Norge og resten av Europa på krigsforberedelsene mot Irak, er i så måte et lyspunkt.

Påsketanker fra min barndoms kjøkken

• **Inger Sandberg**

En vidunderlig vårmorgen midt i mars - etter lang tid med tåke, lokkes vi ut i haven for å finne vårtegn. Og de er der! Snekløkker titter opp gjennom barkvistene. Og der bar og forskjellige former for «katteskremmer» mangler, ser vi at våren er på full fart opp i lyset. Hvite snekløkker, blå tidligkrokus og gule eranthis! Heldigvis, ingen aldershindringer der, de kammer i år som før. Så sant ikke kattene har klort dem vekk.

Ellers er det faktisk min barndoms kjøkken jeg har tenkt på denne vinteren. Stort, lyst og varmt. Med en sofa mellom vinduene. Der kunne jeg sitte og lytte mens det ble snakket rundt meg. Venner kom på besøk og slektninger av mine besteforeldre. Mormor og bestefar var begge født utenfor bysentret og vokste opp der. Hav eller skog måtte krysses før de var kommet hjem etter et besøk på Thomesheia. Mørke og uvær gjorde sofaen til et godt oppholdssted for en natt.

Hva de snakket om? Sitt liv, selvsagt, på sjø og land. Store og små hendelser. Mens godlukt fra komfyren spredte seg i rommet. Her satt bestefar og stekte epler på ovnsplatene.

Like spennende for en lyttende småjente på sofaen, var bøkene som ble lest høyt, når vi ikke hadde gjester. Ikke hva som

helst, nei, bøker som var aktuelle nettopp i den tiden av året. Som nå, f.eks., når påsken nærmer seg. Fra bokhyllene var det plukket ut romaner som minnet oss om påskens egentlige innhold. Såvidt jeg husker hadde man enda ikke funnet på å knytte krimstoff til denne tiden. La meg se hva jeg finner:

Det ender med at jeg holder en spesiell bok i hendene, «Quo Vadis?» (= Hvorhen går du?) Forfatteren er Henryk Sienkiewicz. Han var polsk, levde i annen halvdel av 1800tallet, og skrev flere historiske romaner. Denne er fra 1896, og beskriver kampen mellom antikkens og kristendommens livssyn på keiser Neros tid. Det var ikke bare familien på vårt kjøkken som ble grepet av innholdet, boken ble en suksess verden over, og skaffet forfatteren Nobelprisen i 1905. Hos oss ble den tatt frem hvert år ved påsketider.

Vår utgave er preget av sin alder (trykt 1902), og av å ha vært lest mye. Den er rikt illustrert, og starter med en levende beskrivelse av Roma på den aktuelle tid. Vi fulgte spent med mens mor leste. Jeg gjetter at det nok er her jeg fikk begynnelsen til min interesse for historie.

Det manglet ikke på dramatiske innslag, både fra den grusomme keiserens liv, og

fra hendelser han satte i gang. De kristne ble i hans regjeringstid forfulgt og mishandlet, og det var derfor bare en liten flokk som utgjorde menigheten i Roma. Vi ble godt kjent med dem, deres angst, lidelser og savn. Kjærlighetshistoriene ble kanskje spesielt sterke med slik bakgrunn, og vi ventet med spenning på mer lesing neste kveld. Det må ha vært som føljetongene på TV i våre dager! Vi hadde ikke engang radio i min tidlige barndom, men den kom – og var der lenge nok til at vi ble kjent med en person ved navn Adolf Hitler, som på flere

måter kunne minne om keiser Nero.

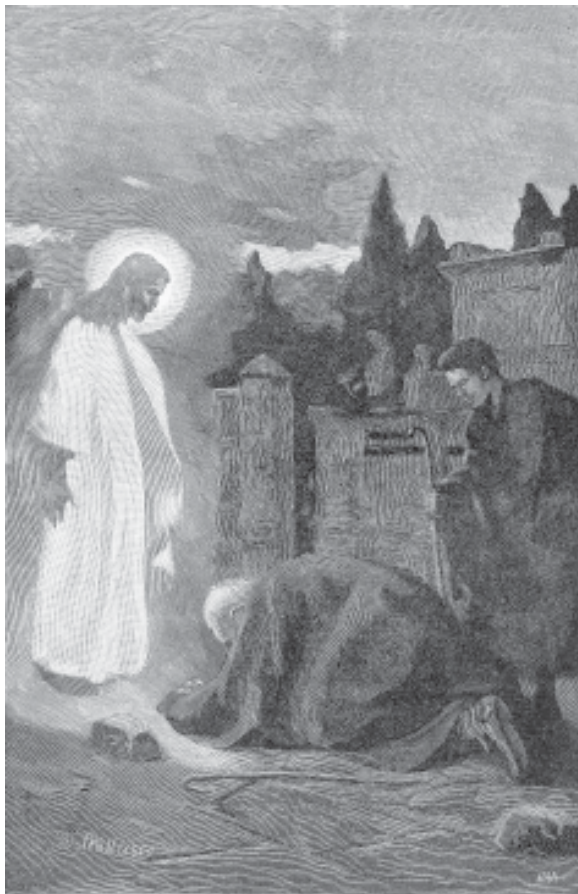
Den kristne menigheten i Roma, som ble ledet av apostelen Peter, ba ham om å dra fra byen under forfølgelsene. Da han var på vei bort, så han plutselig et eiendommelig lys foran seg, og i dette en

kjent og kjær skikkelse. Han falt på kne, og ropte: «Quo vadis, Domine?» Boken forteller at han fikk dette svar: «Siden du forlater mitt folk, går jeg dit for å bli korsfestet for annen gang.» Lenge var

apostelen taus, men da han selv fikk samme spørsmål fra sitt følge, kom det med svak stemme: «Til Roma». Så skildrer forfatteren det som nå skjedde, og Peters henrettelse. Vi – og sikkert de fleste av bokens lesere, kjente jo fortsettelsen. Vi visste hvem som seiret tilsutt, og hvordan apostelen Peters navn ble uløselig knyttet sammen med Romas mest berømte kirke

– og en kristen verdens skjebne.

Under frokosten på vårt kjøkken påskemorgen, åpnet vi vinduene som vendte mot Steinmann – og lyttet. Mot oss lød «Påskemorgen slukker sorgen», spilt av Kragerø Guttemusikk.

Nytt fra heia

• Elen Bjørkkjær

Barnelederkurs i Lund kirke i Kristiansand

Lørdag 15. februar 2003. Arr. Agder Bispedømmeråd m.fl. 110 navn på lista over fremmøtte, kun to fra Telemark: Veronica og Elen Bjørkkjær

Norpilot – «Visjoner og verdier»

Arr. Normisjon ved kursleder Øyvind Barland. Et fint Åkre bedehus valgt som kurssted. 4 moduler, 4 torsdager i februar med start 06.02. Kursrekken fortsetter til høsten. Deltakere fra Levangsheia: Wenche Åsulfsen, Berit Daland, Signe Liv Lundheim, Elen H. Bjørkkjær og Jorunn Hasseldal.

Prostisamling i Mo bedehus i Sannidal 4. mars 2003

Tema: Hvorfor er misjon en menighets-sak? Innledning ved sokneprest Bernt Olav Karlsen. Misjon i gudstjenesten ved Ragnhild Thori, Normisjon. Fra vår menighet deltok Signe Liv, Wenche og Elen

Levangsheia Normisjon – Berit Daland er valgt til leder

Nestleder: Elen Haldis Bjørkkjær

Sekretær: Wenche Åsulfsen

Kasserer: Olav Peder Lindheim

Styremedlem: Åse Marie Lundkvist

Menighetsrådet på Levangsheia melder:

Tur/tekstverksted

fra Støle hver torsdag kl. 12.00 Etter en deilig vårtur samles vi i «bryggerhuset» på Støle.

Har du noe du kan bidra med i din menighet?

Ressursbrev sendes ut til alle husstander på Levangsheia, melder menighetsrådet.

Konsert med Sigmund Groven

Det blir konsert i Støle kirke 9. august 2003 med Sigmund Groven

Reidar Sandviks hytte står til vår disposisjon i år også

Vi møter der tidlig, tidlig 1. påskedag. Gå ikke glipp av en fin start på dagen. Bli det klarvær er det et forglemmelig syn å se solen stige opp av havet.

Vår nye organist

fra Latvia, Maija Peléce, ønskes hjertelig velkommen!

En riktig god påsk til dere alle!

*Åse og Kjell – still going strong –
er i farta med korøvelse for små og
store til påskegudstjenesten*

Min sang

Fredrik Arvid Blom (1872-1927), svensk sjømann, dro til Chicago. Dette var i gullfeberens tid. Av en eller annen grunn havnet han i fengsel. Der satt han, syk på kropp og sjel og skrev denne sangen. Den velklingende melodien er laget av en svensk-amerikaner, Elsie Ahlwen. Sangen er oversatt til flere språk og synges bl.a. under store evangeliseringskampanjer.

Kan vi få flere sanger inn til Menighetsbladet ?

Som en herlig guddoms- kilde

Som en herlig guddomskilde,
mektig, dyp og rik og stor,
er den kjærlighet og nåde
som i Jesu hjerte bor.

Han skal åpne perleporten
så at jeg får komme inn,
for med blodet har han frelst meg
og bevaret meg som sin.

Engang som en jaget due,
som en såret hjort jeg var,
men et rent fortvilet hjerte
aldri Jesus bortvist har.

Under over alle under:
Alt tilga han meg en gang.
Om hans underfulle nåde
vil jeg synges glad min sang.

Når en gang i livets aften
jeg for porten banker på,
da ved Jesu store nåde
skal den åpen for meg stå.

Kragerø kantori 10 års jubileum

• Ingunn Krafft

Fredag den 28. februar var det duket for festkveld i Legaten. Lokalet var pyntet i vårens glade farger og 50 glade korister satte hverandre stevne for å feire Kragerø kantoris 10-års jubileum. Det var innbudt både nåværende og forhenværende medlemmer og flere hadde vært medlemmer helt fra starten.

Kvelden startet selvfølgelig med sang og god mat og drikke. Menyen for kvelden er korets egenproduserte mat som resulterte i et fortreffelig kaldtbord.

Korets nåværende og forhenværende leder Morten Lunøe / Anne Lise Kveldvik hadde lagt ned et stort arbeid i å sette sammen bilder/tekst/historikk som ble presentert for forsamlingen på skjerm (hurra for dataalderen). 10 år er ingen alder men det ytre forandrer seg så det ble mange muntre gjensyn med tidligere briller, klær og frisyre.

Atle Ljåstad, korist fra starten og menighetsrådleder fra 10 år tilbake holdt en engasjerende tale om hvordan han hadde brukt sine overtalelseskunster for å få Robert til å ta jobben som organist i Kragerø. Det var på nære nippet at alt glapp men heldigvis for oss alle tok Robert jobben og valgte Kragerø med sin Anne og 2 barn.

Første samling i kantoret samlet 12 stykker, men det var ikke mange ukene før tallet var oppe i 20. Dagens kor samler 50 korister, og det er for tiden inntaksstopp p.g.a. plassmangel (gjelder ikke for menn).

Tilbakeblikket viser et variert program med mange opptredener/konserter. Utflukter til både inn og utland og samarbeid med andre kor/enkeltmennesker gir stor inspirasjon for medlemmer og dirigent. Noen tradisjoner har det også blitt – og da særlig høytidene – jul med de ni lesninger og påskeprogrammet.

Når det gjelder det øvrige programmet for jubileumsfesten så imponerte Kari Hole med kveding av beste merke. Robert ble selvfølgelig feiret som seg hør og

bør og selv leste han dikt til ære for musikk og de dype basser (var det noen tenorer som var litt misunnelige)

I jubileumsåret er det planlagt 2 konserter - den første allerede 30. mars. Denne konserten vil bli operapreget siden vi får besøk av Ingebjørg Kosmo som er operasanger og tidligere elev av Robert.

Neste konsert blir under kirkeuka i september.

Kantoriet består av 50 forskjellige mennesker som har en ting felles, nemlig kjærlighet til sang og musikk. Siden kjærligheten er stor, er samhørigheten og sanggleden stor. Dette merkes, og som medlem vil jeg bare si: Jeg er takknemlig for å være med.

Karneval i Kragerø kirke

• **Anne Marie Sverdrup**

Årets fastetid ble innledet med et flott karneval i Kragerø kirke.

Andre steder i verden er det karneval på gater og i parker og på alle mulige steder like før fasten, men hos oss, hvor det er så kaldt, er det godt å være innendørs i februar.

Og det gikk fint an å ha karneval i kirkerommet.

Barn og voksne hadde kledd seg ut, mange i fine kostymer, andre med en enkel hatt eller løsnese.

Alle som ville, var med i polonese til å begynne med, mens Robert spilte til. Deretter fulgte sambarytmer fra Tareks tromme og jenka til Haralds – eller var det en indianers? – gitar.

Opptoget gikk flere runder i kirken, og det var mange glade ansikter å se. Noen ble ganske varme og kortpustet, også, for det er ikke hver søndag kroppen får røre så mye på seg i kirkerommet! En gruppe jenter var spesielt spreke og hadde øvet inn rytmisk dans som de viste fram.

Jentekoret sang muntert, og hele menigheten sang lovsanger og bønner.

6-åringene var spesielt invitert, og de som kom, fikk utdelt hver sin bok.

Harald tok indianerfjærene av og prestekjolen på, og så lærte han oss et gammelt bønnerop, «Kyrie eleison». Det er gresk og betyr «Herre, miskunne deg» eller «Hjelp meg, Herre!» Mange har ropt det, både på Jesu tid og siden, og det er en bønn alle kan bruke.

Vi roper det i alle gudstjenester, enten det er karneval eller ikke. Og i hele fastetiden ber vi spesielt «Herre, miskunne deg over verdens nød». Vi tror at Gud hører oss og hjelper oss, for han kjenner oss og bryr seg om oss, enten vi har kledd oss ut eller er helt oss selv.

Fastelavn er fest før fastetiden, og til slutt på karnevalssøndagen ble det servert deilige boller som gode hjemmebakere hadde med seg. Vi tror at det går an å ha en slik fest andre år, også. Da kan noe bli slik det var denne gangen og noe bli annerledes. Det kan vi snakke om.

Men først er det påskealvor og påskefest!

Kirkebladet på markedet igjen

men det trengs fortsatt penger

Høsten 2002 viste det seg at «Vi snakkes» var konkurs. Inntektene holdt ikke på noen måte tritt med utgiftene, og det var ikke lenger økonomisk grunnlag for å utgi bladet.

Fra redaksjonens side ble det i januar tatt initiativ til møte med representanter fra menighetsrådene i Kragerø, Skåtøy og Levangsheia om kirkebladets framtid.

Et resultat av dette møtet ble at de tre menighetsrådene ble oppfordra til å oppnevne to representanter hver til et «kirkebladets økonomiutvalg». Dette utvalget er nå oppnevnt, - det vil i løpet av kort være i arbeid med å skaffe penger til kirkebladet.

Og så optimistisk ser utvalget på mulighetene til å skaffe tilstrekkelig penger at redaksjonen allerede nå har fått klarsignal til å utgi første nummer i 2003, - det påskenummeret som dere lesere nå sitter med i hendene.

Kirkebladets redaksjon er selvfølgelig glad for det ansvar for bladets økonomi som menighetsrådene har tatt gjennom det oppnevnte økonomiutvalget. Det er vårt håp at bladet nå skal kunne utkomme – som før – med 5 nummer pr år.

Dette forutsetter imidlertid fortsatt økonomisk støtte fra våre lesere – i form av en frivillig kontingent.

Vi er så fri at vi allerede nå tør be dere bruke vedlagte innbetalingskupong og yte deres støtte til bladet.

Det koster cirka 60 000 kroner pr år å få trykket og sendt ut kirkebladet. Av disse 60 000 er det vårt håp å få inn om lag halvparten gjennom den frivillige kontingenten som dere her bes om.

Redaksjonen ønsker leserne velkommen tilbake til «Vi snakkes» – og anbefaler varmt å bruke innbetalingskupongen som følger bladet her.

*Optimistisk hilsen
fra redaksjonen*

Kirkeringen på Helle

Et fint fellesskap og et nyttig arbeidslag

• Gunhild Lund

Denne kirkeringen kom i stand allerede våren 1975, faktisk før stiftelsen Hellekirken ble etablert. Sogneprest i Sannidal den gang, Arne Kvellestad, var en ivrig pådriver ved oppstarten. Det var da ingen bygninger på kirketomta, så foreningsmøtene ble holdt rundt i hjemmene.

Etter at barnehagebygget var ferdig høsten 1979, var vi der i noen år. Senere ble det et grupperom i kirkens underetasje, og nå har vi våre samlinger i hovedetasjen, på det såkalte «kirketorget». Målsettingen har i alle år vært å samle inn penger til kirken, spesielt til inventar og utstyr. Først møblerte vi grupperommet vi selv brukte i underetasjen. Så gikk vi løs på kjøkkenet, der alt vi ser – fra gulvbelegg og skap til teskjeer – er bekostet av kirkeringen. Vi har videre gitt 50.000,- til «Aksjon Gjeldfri», 75.000,- til ventilasjonsanlegget, penger til teleslynge i kirkesalen m.m. Den største gaven ble gitt til Stiftelsens 25-årsjubileum i år 2000: kirkeklokke med tårn.

Pengene er kommet inn på tradisjonelt vis: ved utlodninger, julemesser, loppe-markeder, kakebasarer og kollekt på våre medlemsmøter. Alt dette har resultert i samlede gaver på omkring en million! Vi skylder å takke Helles befolkning, som alltid har støttet oss. Det

oppleves meningsfullt å støtte kirken vår på denne måten, og det er gjennom årene også utviklet et godt fellesskap mellom medlemmene. Vi samles hver siste tirsdag i måneden, 8 - 10 stykker, og sier vel møtt til alle som vil komme og se hvordan vi har det – og kanskje bli medlemmer?

Kristendom og politikk – *I samfunnet, i kirken – og i kirkebladet!*

• Halvor Halvorsen

Det hender jeg treffer folk som sier omtrent som så: Hvorfor har dere så mye politikk i «Vi snakkes»? Det må dere slutte med! Det hører ikke hjemme der!

Nå er det vel ikke helt riktig at vi finner så *mye* av denslags i bladet for menighetene i Kragerø. Men at vårt blad her skiller seg noe ut fra de tradisjonelle menighetsbladene, det stemmer nok. Spørsmålet blir da om dette er kristelig legitimt.

De fleste av bladets lesere vil vel være kjent med og enig i at hovedinnholdet i det kristne budskap kan formuleres omtrent slik: Vi tror på en Gud som elsker alle mennesker og ønsker kontakt og samfunn med dem.

Dette har han vist oss og gjort mulig ved å komme til oss som et menneske i Jesus Kristus. Den som setter sin lit til dette, får være Guds barn på tross av sine feil og mangler.

En slik erfaring hos et menneske skaper glede, trygghet og takknemlighet – og lyst til å leve i tjeneste for Gud. Da viser Gud oss vår «neste», dvs. mennesker som trenger oss og som vi har mulighet til å hjelpe: Dem skal du leve for, og det du gjør mot en av dem, det gjør du mot meg!

Men i *forlengelsen* av dette ser vi det slik at «politikken» kommer inn, politikk da forstått som måten vi innretter samfunnet på – lokalt, på landsplan og i den store verden.

Også her er det viktig at Guds vilje skjer, at rettferdighet får råde, at de svake tas vare på. Det er altså ikke bare enkeltvis, men også *sammen* vi har ansvar for vår neste.

Dette fremgår tydelig av Bibelen, og det er litt merkelig at ikke alle kristne ser det. Røttene til vår kristne religion finner vi i Guds handling med Israelsfolket, og dette kan vi lese om i deres hellige bok, vårt Gamle Testamente.

Det er ikke bare den enkelte israelitt, men hele folket som pålegges å følge Guds bud. Ikke minst blir det gjort klart hos de såkalte skriftprofeter.

Jesu forkynnelse var helt i samsvar med dette. Men for ham og for de første kristne var samfunnskritikk risikabelt, da deres verden var behersket av en fremmed og totalitær makt.

Etter som kirken fikk økt innflytelse, begynte imidlertid arbeidet med å omforme samfunnet i kristen retning, først i de enkelte menigheter, slik at de utenfor måtte si om de kristne: Se, hvor de elsker hverandre!

Etter hvert ble Romerriket og hele vår verdensdel preget av dette.

I Norge i dag har vi demokrati og ytringsfrihet, og alle har dermed et ansvar for hvordan vi bygger fellesskapet.

For kristne mennesker burde det være en selvfølge at Bibelens idealer må være avgjørende for den stilling vi tar også til samfunnsforholdene i vårt land og i verden når vi avgir vår stemme på valgdagen, når vi uttaler oss i debatten, og når vi engasjerer oss i aksjoner, foreninger og politiske partier.

Selvsagt vil da enkeltkristne ut fra det samme grunnlag kunne komme fram til forskjellige konkrete standpunkt. Dette må vi leve med, og er vel egentlig også av det gode?

Den kristne kirke, som skal representere alle sine medlemmer, må naturligvis nøye vurdere når den skal ta stilling i enkeltspørsmål i samfunnet.

Men i de saker som har med menneskenes grunnleggende rettigheter og plikter å gjøre, må den ikke være redd for å la sin røst høre.

At noe av dette kommer fram i et menighetsblad, er vel naturlig?

Alternativ til krig

• Olav A. Drevland

I januar holdt biskop Gunnar Stålsett en appell under et fredsarrangement i Oslo. Han sa da blant annet: «Folket i Irak lider under diktatoren, menneskerettsbruddene, sulten, sanksjonene. Men det undertrykte folket frigjøres ikke ved en internasjonal invasjon. Friheten sikres ikke ved en fremmed makts okkupasjon. Dette er ikke en frigjøringskrig. Dette er ikke en humanitær intervensjon. Det er en angrepskrig.»

Biskop Stålsett og kirka for øvrig i Norge fortjener ros for å fungere ledende i antikrigsarbeidet i landet vårt: Med forbilledlig klarhet er det tatt avstand fra krig mot Irak og på utvetydig vis er det krevd at Norge ikke under noen omstendighet må delta i en slik krig.

Stålsetts og kirkas klare anti-krigstale er uproblematisk i den forstand at den så klart er i overensstemmelse med folke meninga i Norge (og i verden for øvrig, når det gjelder krig som middel mot Saddam Husseins styresett): Over 90 prosent av den norske befolkninga er imot en krig dersom den ikke bygger på et klart FN-vedtak, over 60 prosent ønsker ikke at Norge skal delta sjølv etter et FN-vedtak.

Den lille minoriteten i vårt land, og i verden ellers, som mener at krig mot Irak er berettiget for å avvæpne landet, etter-

lyser effektive alternativer til krig. Undertegnedes resept i den sammenheng er den samme som ble foreslått i stedet for NATO-bombinga i tidligere Jugoslavia. Om situasjonen der skreiv jeg i «Vi snakkes» 2/99: «De stormaktene som nå overgår hverandre i å være krigshissige, kunne – hvis de hadde ønsket det – gått inn med omfattende økonomisk hjelp for å bedre forholdene for folk flest, og for å utjevne de store forskjellene mellom folk». Denne oppskrifta, brukt i tilfellet Irak, ville vist menneskene der hva de går glipp av under Saddams styre – og de ville gjennom folkelig opprør gjort fortsatt diktatur umulig. Humanitær hjelp, i form av f.eks. lastebilkolonne på lastebilkolonne med mat, medisiner og nødvendig utstyr, ville dermed – slik undertegnede og mange andre tror – sette en stopper for Saddams styre i løpet av kort tid.

Bare deler av de 1500 milliarder dollar som en krig er beregna å koste, ville, – om de ble brukt på fredelig vis – , ha en rekke positive konsekvenser for verdenssituasjonen og for Irak og menneskene der:

- Saddam Hussein ville bli tvunget til å gå av, og den trusselen som hans styre sies å representere for verden som helhet, ville være eliminert
- de farlige motsetningsforhold mellom vesten og midt-østen, og mellom den kristne og den muslimske verden, som en krig vil medføre, ville det ikke være grunnlag for
- de enorme tap, menneskelige og materielle, som en krig vil medføre, vil unngås
- Irak, samfunn og enkeltmennesker, vil få økonomisk og materiell vekst som

sårt trengs etter den isolasjon og blokade som landet har vært utsatt for etter Kuwait-krigen i 1991

Noen vil hevde at denne fredsveien å gå i forhold til Irak, er naiv og ikke gjennomførbar. Til det er å svare at *la oss nå i fredens og livets navn i hvert fall prøve denne veien fullt ut før den primitive krigslogikken får lov til å virke*. I det lengste *vil* jeg tenke at biskop Stålsett har rett når han i sin anti-krigsappell i januar sier: «Krigen er aldri unngåelig. Ikke så lenge vi er mennesker. Ikke så lenge vi står sammen og søker hverandre på tvers av landegrenser, religionsgrenser og kulturer».

Krig eller ikke krig – that's the question

• Jonn Arvid Thorsen

En av følgene av menneskenes frie vilje er at det oppstår interessekonflikter mellom mennesker og mellom menneskegrupper. Det er for eksempel ikke lett å dele likt, vi i Norge har tatt altfor grovt for oss av felleskaka.

Kristne og muslimer i Norge har gått sammen om å slå fast at ingen har Gud i lomma i konflikter. Religionene snakker om kjærlighet og tilgivelse. Når mennesker med sin frie vilje går i konflikt, må de også selv ta ansvaret for de valg som fører til og opprettholder konflikten.

Valget mellom et gode og et onde er som regel lett for de fleste.

Valget mellom to goder er verre – i Norge slåss vi tappert om *hvilken* luksus vi skal velte oss i.

Det verste er valget mellom to onder – der begge onder medfører lidelser for mennesker og følelsene våre trår til for fullt.

Vi mennesker har nemlig både tanker og følelser. Vi *velger* utfra både tanker og følelser.

Ved hjelp av tankene kan vi innhente informasjon, trekke sammenligninger og foreta logiske slutninger. Som alt annet må dette læres og oppøves slik at grunnlaget for en beslutning blir så bredt som mulig.

Det største problemet er at vi som regel ikke har tilgang til alt vi ønsker av sikker informasjon – men likevel innbiller oss at vi har den fulle oversikten.

Dessuten vil sterke følelser ofte filtrere bort noe av informasjonen og også opphøye antagelser til fakta.

Følelsene våre må også læres opp og oppøves. Selv morsfølelser er ikke umiddelbart tilstede hos alle og iallfall ikke i samme grad.

Følelsene våre er i større grad enn tankene utenfor vår kontroll. De kommer fra sjelens dyp der vår fortid med både gledelige erfaringer og traumer kanskje ikke er bevisst for oss engang. Våre følelser *kan* derfor være helt irrasjonelle – utenfor enhver fornuft – for eksempel klaustrofobi, dårlig selvbilde og krigsfrykt.

Og slike følelser er vi ofte ikke i stand til å korrigere ved mer informasjon. ➡

⇒ Vi kan tenke oss iallfall to grøfter når vi skal gjøre valg. Valg ut fra følelser som tar overhånd, kan nekte å ta hensyn til saklig informasjon. Valg ut fra bare logikk kan sette medfølelse til side. Vi må ha likevekt mellom tanke og følelse, når vi skal velge.

Dessuten bør tanken etterprøve følelsen – fordi riktigheten av en logisk tanke- rekke kan sjekkes av både en sjøl og andre – i større grad enn følelsen. Se på følgende eksempel:

En barnesoldat du ikke kjenner språket til står klar med et maskingevær og vil skyte ned ditt barn/barnebarn. Det er ingen andre enn deg i nærheten. Barnesoldaten lener seg mot det gjerdet som du har gjømt deg bak. Det er hull i gjerdet slik at du kan se gjennom, og det er et hull i gjerdet der ryggen og hjertet til barnesoldaten er. Du har en kniv i hånden.

Hva velger du?

Følelsen sier øyeblikkelig nei takk til begge deler – det må finnes en annen løsning.

Barnesoldaten har en sekk full av smykker og penger han har ranet til seg, men kanskje du skal tilby klokka di likevel?

Sier du *det* til deg selv lenge nok, har du kanskje ikke lenger noe valg, bortsett fra at du kan velge å hevne deg – utfra antagelig enda sterkere følelser.

Mennesker kan ta på seg skylapper og gå over lik for å fremme egne interesser. Det kan gå så langt at den eneste måte å stoppe deres ego på er å være en vegg foran dem og gå i konflikt. Det vil si at vi har bare onder å velge mellom. Ondene

kan for eksempel være muligheter for flere voldtekter/drap eller sikringsdom på 21 år. Ondene kan være muligheter for mer terror/undertrykking eller krig.

Det vil nok aldri være mulig på forhånd å være sikker på hvor nødvendig det er å sette opp denne veggen, selv om vi lar tankene etterprøve følelsene aldri så mye.

Vi får ha respekt for hverandres vurderinger og avstå fra fordømming av hverandre – for ingen har Gud i lomma.

I mange tilfelle må vi bare la historien dømme – når alt er over og det har gått en generasjon eller to så følelsene har lagt seg, og noen kan vurdere noenlunde saklig.

Så får vi *alle* alt nå innrømme at den hele og fulle oversikten – den er det visst ingen som har uansett. Vi får bare velge så godt vi kan.

På Artekelezan mandag 17.02.03

• Lydia Drevland

Det føles som om den varme sanda svir sandalsålene våre der vi trasker. Vi går ikke som der hjemme, men siger. Det faller seg helt naturlig i denne heten. Gretha og jeg litt etter de to mennene foran, Ghebrehanes og Olav, nesten slepende på en stor bag med fotballer, penner, farger og annet skolemateriell mellom seg. I bagasjen ligger også brev

fra 5. klassinger fra Kalstad og elever fra Kragerø ungdomsskole.

Vi har nådd ett av reisens mål Et sted i verden ingen av oss visste noe om på forhånd utenom det sparsomt informative som kom fram i reisehåndboka; Artekelezan. Et buss-stopp mellom hovedstaden Asmara og den nest største byen Keren.

Her finner vi altså vårt eneste ankerfeste, kontaktpersonen som vi møtte i 94, presten og ildsjelen Ghebrehanes, som nå har flytta til denne landsbyen. Joda, stedet er begunstiget med elektrisk strøm hele døgnet får vi vite, men er dessverre uten telefonforbindelse og postgangen har vi skjønt, er så som så. Vi blir frarådet å ta oss fram til neste by, for bussene er overfylte den veien sies det videre.

Målet for denne utferden er en av skolene i landsbyen. Først på programmet; Junior-school er en nokså ny, lav murbygning ser det ut til, men det er enda langt dit.

– Se der, Gretha, sier jeg plutselig.

Vi ser begge på klokka. Jo, det er tida nå. En eldre mann med hvit turban har hoppet ned fra kamelen og sitter på kne med hodet vendt mot Mekka. Det er en hellig stund, og vi har ikke lyst til å forstyrre med å ta opp et innpåslitent kamera. Bildet får bli der inne i hodet sammen med alle de andre. Fotografering er upopulært her. De strålende øynene og de glade smilene slokner når vi prøver å lure fram fotoapparatet. Så lar vi ham sitte der i sanda og rusler videre

Riktig så hett er det nå, men det er varmere i glohaugen og her er det vinter.

Mange av dem vi møter går med strikka lue og boblejakker.

Litt slitne er vi også nå. Ikke så merkelig heller vekket som vi ble klokka tre i natt av ljomen fra de ortodokse prestene i kirken på høyden like ved oss. Klokka seks overtok minareten og hanene. Sammen med eselskryt og geitemekring blir det mange nye lyder og kort natt før vi starter dagen med en vannskvett i fjeset. Man sparer på vannet forstås. Eselfrakket i går fra landsbybrønnen må det ikke sløses med. Dusje kan vi gjøre hjemme. Det sies at vannmangelen og tørken er verre lenger mot grensen i nord der de nå er avhengige av nødhjelp utenfra. Vi har sett flere av bøndene på veien hit drivende den slunkne kvegflokken mot markedet. Ikke vann, ikke for. Halv pris på slaktet. Og hva nå?

Etter flere år med tørke er situasjonen kritisk i Etiopia og Eritrea.

Det siste vi kunne tenke oss er å bruke opp vannet deres. Vi tenker på de der nord som har begynt vinterferien i dag. Kuldegrader og snøslaps virker fjernt.

Idet vi nærmer oss skolen, ser vi en lang rad med grønnkledde skoleunger som bærer gule plastkanner. Plantefeltet skal vannes og seinere får vi vite at det er dagens forsentskommere som er i sving.

Noen av lærerne går med pisk. Vi vet den er i bruk. Kanskje ikke så rart når man må hankses med 70 til 90 elever i hvert klasserom.

Men vi hører også at noen av elevene har mer enn fire timers skolevei og må starte å gå i firetida. Om natta. That“s that. For seint er for seint. ➡

⇒ Menden lille delegasjonen fra Norge blir hjertelig mottatt av en ung og begejstret rektor. Også han en av de unge utplasserte figtherne som utfører sin nasjonalservice som skolens leder i 18 måneder. 1300 skolebarn går det her. Det slår oss at her er mye god planlegging og etter 30 års krig har man skjønt verdien av å satse på utdanning. Gratis skolegang heter det og gratis frokost også der nøden er størst. Mer kan man vel ikke forvente av et av verdens fattigste land. De er stolte av skolen sin og stolte når de kan svinge skolebøkene i reima over skulderen og vite at de også er heldige, mye mer privilegerte enn mange av foreldrene som aldri fikk lære å lese eller skrive. «The book is the key» står det skrevet på hele veggen mot biblioteket som vi seinere fikk se.

Vi tar oss i å tenke noen tanker om skolene der hjemme i ett av verdens rikeste, med nedleggelse, forfall av skolebygninger og innskrenkinger av goder som vi tidligere hadde råd til.

Men, hvor var vi nå?

Det er blitt ettermiddag og vi rusler omkring i byen vår.

How do you like Eritrea? Where are you from? How old are you?

Vi må smile litt av denne engelsken som prøves ut på oss ukjente.

Plutselig er vi omringet av nysgjerrige og smilende unger som yrer ut fra skurene vi passerer. De fleste har sjelden eller aldri sjanse til å praktisere det de kan av engelsk. Noe stotrende går det, mens andre er flinke. Det er sjelden de har kontakt med hvitinger.

– Make friendship. We can learn from each other, forklarer vi.

Ei ung jente ca 13 med slitt kjole og våkent blick med veslebroren i handa og en stor vandunk på ryggen spør litt skarpt:

– What can you learn from us?

Jeg må tenke meg litt om. Hva kan hun forstå av det jeg nå vil si?

Hva har disse som vi i den rike verden holder på å miste?

Om samhold og sosialt fellesskap, om unger som vet at de er til nytte, som lærer å ta ansvar for yngre søsken og gamle familiemedlemmer.

Om et nettverk av familie og naboer som mange av oss der nord kan misunne dem. Der ensomhet synes å være et fremmedord. Fattige, javel, men rike på andre verdier.

Om en hovedstaden Asmara på størrelse med Oslo som virkelig er trygg by, en av de få i hele verden.

– Cause; We don't steel here?

Musulimen på teppet er forlengst borte. Han har nok allerede stoppet kamelen enda en gang og bøyd seg for å be til sin Allah. En stor fullmåne henger nå over blikktakene.

Vi tror han ber om fred for dette landet. Vi tror han ber om regn og fulle vannbassenger til grøden neste år. Måtte vi være med ham i den bønnen. Måtte eritreerne få en god morgendag og en bedre framtid.

Kanskje vi også kan få være med på å gi ungene i Artekelezan litt springvann i skolegården?

Alt er bedre enn ingenting.

På gudstjeneste i Arizona

• Sverre Brændhagen

La Mesa er en forstad til Phoenix. Det bor 400.000 mennesker her om vinteren, alle solhungrige pensjonister vesentlig fra Midtvesten. Blant mange andre sosiale tilbud kommer kirkene sterkt inn. Kirkespir sees overalt.

I Vår Frelzers lutherske kirke holdes det vanligvis 5 gudstjenester i helgene: Lørdag kl. 16.00 og søndag kl. 7.30, 8.45, 10.00 og 11.15.

Utenfor kirken ble vi møtt av menighet-smedlemmer som ønsket oss velkomne til gudstjeneste. Så fort de fant ut at vi var utlendinger, ble vi viet spesiell oppmerksomhet. Noen hadde en bestefar fra Gudbrandsdalen og andre en gammel tante fra Alta. Ekstra hyggelig var det at presten kom oss i møte og sa:

– Hei! Jeg har sett dere før. Var det i fjor på denne tiden?

Kirken som har plass til 400 mennesker, var fullsatt. Det pleide den å være på alle gudstjenestene i helgene.

Vi kjente selvfølgelig igjen mange elementer fra vår egen høymesse, men i noen annen rekkefølge.

Her begynte man med å annonsere hva som skulle skje i kommende uke.

Deretter ble nye medlemmer presentert, og vi mintes i stillhet de som var gått bort i siste uke. Og så:

– I dag har vi besøk fra Norge. Vil våre gjester vennligst reise seg.

Klokkeren hadde også fått tak i navn og adresse, og menigheten klappet.

Etter dette kom åpningssalmen. Sangen var meget god, men organisten og hans orgel ... Vi har avgjort hørt det bedre.

Veksellesning mellom liturg og menighet var noe annerledes enn vi er vant til. Forsamlingen deltok aktivt. Så fulgte stille bønn og bønn for dagen: Allmektige Gud, vår gjenløser ...

Gudstjenestens hovedsak var dagens evangelium og prestens tale. Den var god og med sterk personlig innlevelse. Det kristne budskapet om fred kom klart fram. Det ble mer salmesang, og menighetene i Kragerø burde ha hørt den.

De benyttet den nikenske trosbekjennelsen før Herrens bønn og barsedåp. Etter dåpen fulgte nadverden. Alle de tilstedeværende benyttet seg av dette tilbudet.

Gudstjenesten ble avsluttet med salmesang, velsignelse og kirkekaffe med suppe og rundstykker. Kirkegjengerne satt ved små bord og pratet om alt mulig. Dette var et utmerket sosialt samvær, og folk hadde god tid.

Vi har opp gjennom årene vært på en rekke gudstjenester i USA.

Hovedinntrykket har hele tiden vært at vi er hjertelig velkomne.

Vigde

Kragerø kirke

15.03 Sigurd Lunøe Pihl og Signelill
Møklegård

Døpte

Kragerø kirke

12.01 Marthe Dahlgren Vik
09.02 Christian Thordal Fredriksen
09.02 Kristoffer Thorsdal Fredriksen
23.02 Eivind Parnas Schage
23.02 Mari Johansen
02.03 Christopher Teksum Thon
døpt i Mogreina krk, Hovind
16.03 Mia Kvilekval
16.03 Walther Enggrav Gjerdin

Døde

Kragerø

15.01 Ragnhilde Eliassen
16.01 Odmar Kristiansen
25.01 Sigrid Laurensen Jensen
26.01 Edith Marie Brataker
27.01 Sofie Mathilde Amundsen
30.01 Gudrun Moe
01.02 Anna Jensen
10.02 Nils Egil Svendsen
18.02 Kristine Holte
23.02 Sigurd Stanley Wilhelmsen
02.02 Jens Bertrand Engø Vinner
03.03 Erling Marius Hansen
03.03 Bergljot Lønnerød
08.03 Bjarne Arthur Østland
09.03 Ester Thorsen
10.02 Otto Sigvard Fredrik Henriksen
14.03 Jan Frithjof Klem
17.03 Karl Evensen
20.03 Eleanor Ruth Isaksen
Støle
02.02 Signe Clausen, tilh. Frikirken
07.03 Sigurd Andersen

Kirkens SOS

35 52 70 90

Andakts-
telefonen
35 98 12 85

Konfirmasjons- gudstjenester

Skåtøy kirke

søndag 27. april kl.11.30

Støle kirke

søndag 04. mai kl.11.00

Kragerø kirke

søndag 11. mai kl.10. 00 og 11.30

Rapentangen

1. påskedag 06.00

Påskevake ved soloppgang.

Ta med frokost.

Støle kirke

2. påskedag kl.11.00

Høytidsgudstjeneste v/ Leif Westermoen

Levangsheia Barne- og Ungdomskor,

Menighetskoret og SKUK.

Dåp. Bok til barn født i 1999.

Ofring til menighetsarbeidet

Velkomst for vår nye organist,

Maija Pelèce

Kirkekaffe

Velkommen!

Kragerø menighetskontor

Rådhuset - 3770 Kragerø

Tlf. 35 98 62 00 - 35 98 63 61

Sokneprest Leif Westermoen

Tlf. privat 35 98 18 15

Kapellan Harald Monsen

Tlf. privat 35 98 17 49

Diakon Emly Strat

Tlf privat: 37 15 86 00

Kirkevergen

Rådhuset - 3770 Kragerø

Tlf 35 98 62 00 - 36 98 63 64

Kirkeverge Jon Arne Torp

Tlf. privat 35 98 21 22

Menighetsrådslederne

Kragerø: Rose-Mari Jørstad 35 98 08 67

Levangsheia: Signe Liv Lundheim 35 98 71 73

Skåtøy: Jonn Arvid Thorsen 35 99 13 57

Fellesrådets leder

Håkon Langlo 35 98 82 48

Vi snakkes

*Kirkeblad for Kragerø, Skåtøy og
Levangsheia*

Menighetskontoret

Rådhuset - 3770 Kragerø

Bank: 2655 55 76403

Redaksjonskomite

Olav Drevland 35 98 23 61

Halvor Halvorsen 35 98 83 68

Jonn Arvid Thorsen 35 99 13 57

**Ta ansvar for kirken
du hører til!**

Send leserinnlegg! Ring inn spørsmål

og meninger! Ring inn gode ideer.

Bestill intervju!

Full distribusjon

13.04 – Palmesøndag

Kragerø kirke 11.00 Familiegudstjeneste. Harald Monsen. Palmesøndagsprosjesjon. Ofri-
ring til Menighetsarbeidet

Støle menighetshus 11.00 Søndagsskolens
Familiesamling

Skåtøy kirke 11.30 Familiegudstjeneste. Leif
Westermoen. Ofriing til menighetsarbeidet.
Taxibåt fra Danskekaia 10.45 om holmene.

17.04 – Skjærtorsdag

Kragerø Sykehus 11.00 Gudstjeneste. Harald
Gulstad

Skåtøy kirke 18.00 Påskemåltid med natt-
verd. Harald Monsen Taxibåt fra Kragerø kl.
17.15

Kragerø kirke 19.00 Påskemåltid med natt-
verd. Leif Westermoen R Carding. Kollekt til
Menighetsarbeidet

18.04 – Langfredag

Kragerø kirke 11.00 Jesu lidelseshistorie le-
ses. Harald Monsen. Kantorigruppe.

Kragerø Kirke 21.00 Påskespill. Anne Marie
Sverdrup m.fl. Kantorigruppe.

Støle kirke 11.00 Jesu lidelseshistorie leses.
Nattverd. Leif Westermoen. Kjell Lundkvist.
SKUK?

19.04 Påskeaften

Steinmann 23.30 Påskennattsmesse på byens
utsiktssted. Korgruppe. Harald Monsen m.fl.

20.04 – 1. Påskedag

Rapen 06.00? Påskevake ved soloppgang.
Leif Westermoen. Ta med frokost.

Kragerø kirke 11.00 Høytidsgudstjeneste.
Leif Westermoen. Dåp. Ofriing til Menighets-
arbeidet. Kragerø Kantori.

Skåtøy kirke 11.30 Høytidsgudstjeneste. Ha-
rald Monsen. Menighetsarbeidet. Taxibåt fra
Taxibrygga. kl. 10.45 om holmene. Retur.

21.04 – 2. Påskedag

Støle kirke 11.00 Høytidsgudstjeneste. Ha-

rald Monsen. Dåp. Levangsheia barne- og
ungdomskor. Levangsheia menighetskor.
SKUK? Kjell Lundkvist. Bok til barn født i
1999. Ofriing til menighetsarbeidet Kirkekaffe.
Velkomst for ny organist: Maija Pelece.

27.04 – 1. søndag etter påske

Skåtøy kirke 11.30 Konfirmasjonsgudstje-
neste. Monsen

04.05 – 2. søndag etter påske

Støle kirke 11.00 Konfirmasjonsgudstjenes-
te. Monsen. Dåp.

Kragerø kirke 11.00 Gudstjeneste. Wester-
moen.

Hellekirken 12.00 Konfirmasjonsgudstjenes-
te. Gulstad

11.05 – 3. søndag etter påske

Kragerø 10.00 og 11.30 Konfirmasjonsguds-
tjenester. Monsen

17. 05

Kragerø 11.00 Festgudstjeneste umiddel-
bart etter barnetoget

18.05 – 4. søndag etter påske

Støle kirke 11.00 Gudstjeneste. Monsen

25.05 – 5. søndag etter påske

Stangnes 12.00 Friluftsgudstjeneste. Felles-
kor. B. O. Karlsen og H. Gulstad

29.05 – Kristi Himmelfartsdag

Jomfruland 12.00 Friluftsgudstjeneste. Mon-
sen

01.06 – 6. søndag etter påske

Støle kirke 11.00 Gudstjeneste. Westermoen

Kragerø kirke 11.00 Gudstjeneste. Vikar

08.06 – 1. pinsedag

Kragerø kirke 11.00 Høytidsgudstjeneste.
Westermoen

Skåtøy 11.30 Høytidsgudstjeneste. Monsen

Hellekirken 11.00 Høytidsgudstjeneste.

09.06 – 2. pinsedag

Støle kirke 11.00 Høytidsgudstjeneste. Wes-
termoen. Dåp.

15.06 – Treenighetssøndagen

Gautefall fjellkirke 12.00 Gautefallstevnet.
Prøstiet.